

איתי שפרן

כותב על אחיו רב"ט אלעד שפרן ז"ל

אני חושב שעיקר ההתמקדות שלי בתהליך ההנצחה שאני עובר כחלק מהתמודדות עם השכול הוא להזכיר שאלעד לא נהרג אלא התאבד במהלך שירותו הצבאי, תהליך שהוא שונה במהותו ובהתמודדות שלו עם מרכיבים מורכבים ולא פשוטים. הטקסטים שלי לאורך השנים (כמעט כולם פורסמו בפייסבוק) קצת מראים אני חושב את ההתבגרות שלי כולל תהליכים שמלווים עם הקמת המשפחה שלי והילדים שלי שגדלים לצד הדוד שלעולם לא יכירו.

קטע 1 - 7.10.2019

פתאום בלי שום הכנה מוקדמת הספיקו מספר אקורדים וישי ריבו אחד להזכיר לי משהו שכמעט 20 שנה לא עשיתי... מעולם לא ביקשתי סליחה וכפרה אמיתית אח יקר שלי. מעולם לא אמרתי לך כמה אני מצטער ומכה על חטא כשהיית צריך תמיכה וחבר אני לא הייתי שם. כשהיית במצוקה הגדולה של חיך, התהום הגדולה, לא הייתי שם להושיט יד ולחבק ולתמוך.

לא הייתי שם בשבילך ברגעים הקשים שדרכת וירית כשאתה כואב את כאבך ומכיר בתודעה מופלאה באיזה צער וכאב תותיר אותנו. ואני החבר הטוב שלך, האח שכל חייו עמד מול הצל הגדול שלך, המודל לחיקוי שלי, לא עשיתי דבר כדי לחבק ולעצור בערך.

אין יום שאני לא מצר על כך בדרך זו או אחרת, כי אפילו אתה בעצמך כתבת לי שידעת שאין כוח שהיה מונע בעדי למנוע בך לעשות זו לו ידעתי... אבל אני נשבע לך אח יקר שלי שלא ידעתי, לא היה לי מושג איזו סערה מתחוללת אצלך בלב בשעה שפניך חתומות ומחייכות כבכל יום. אז בבוא יום כיפורים זה אני מבקש ממך סליחה ומחילה, ממך ומכל אותם אנשים שבחינו מפוספסים, נותרים פגועים והולכים לעולמם בלי לדעת כמה צער, החמצה ופספוס נותר מאחוריהם.

כמה אהבה נותרה בי להרעיף עליך ביחד עם האחיינים שלך שלעולם לא יכירו את הדוד הנפלא שהיה להם ובחיהם יחיו בצל הסיפורים אודותיך והגעגועים הרבים שלעולם לא יקבלו מרפא ומזור. סלח לי כפר לי מחל לי.

לשכול המתאבדים תמיד תהיה תחושה נוספת של אשמה וצל כבד שתמיד יישב על הלב מלבד ההתמודדות עצמה עם האובדן. קשה מאוד לזהות את המתאבד בשעה שהוא נעול בנתיב המוות והפרידה שבחר בו אבל זה לא אומר שצריך לוותר על ההדברות, על ההתעקשות לדובב ולהרעיף על אותם "מופנמים" אינסוף ניסיונות להוציא את אשר על ליבם.

הכאב הזה שהם תוחמים בתוכם ולא פורקים בשום דרך תקשורתית וחזותית הוא זה שמוביל אותם לפיצוץ בלתי נמנע. תשמרו על קרוביכם ועשו הכל כדי שיידעו כמה אתם אוהבים אותם ותמיד נמצאים עבורם לשיח וחיבוק.

קטע 2 - 7.5.2019

17 שנים לקח לי לחזור לבית ספר שלנו והיום זה קרה מול כיתה של ילדים מקסימים סיפרתי את הסיפור שלך ושלי ולאחר מכן הלכתי לראות את השם שלך מסותת שם בקיר הזיכרון. הזמן לא עוזר לי. כשהכאב מכה הוא מגיע בלי רחמים ועם עוצמות שאני לא מכיר.

הנחמה שאני מוצא בילדים, באחיינים המתוקים שקרואים על שמך מהולה בטעם מר של החמצה.

הבני דודים שלעולם לא יהיו להם ודוד שיכול היה להיות להם המושלם בדודים שהם, אתה ואנחנו פספסנו. לאורך כל הימים האחרונים אני מספר כמה היית מודל לחיקוי עבורי, עד כמה התוות דרך ונתיב עבורי בכל משעול שהגעתי אליו וכמה במקרים רבים הדרך קדימה הייתה ברורה ומוארת בזכותך. בלכתך הכל נהיה אפל וקודר. עם השנים הדלקתי נרות והעזתי יותר ויותר לצאת מהחושך הזה ולמשוך את כולם יחד איתי. אני רק מקווה שאתה, בפרספקטיבה של הזמן, מסתכל על מה שהיה וגאה בי. כמה שזה חסר לי אני אעשה את הכל כדי להמשיך ולהנציח אותך וכמו שמישהי קרובה ויקרה מאוד ללבי כתבה לי הערב בחוכמה, אתה היית גיבור שנפלת בקרב עם עצמך. אני מתגעגע אליך כל כך אח יקר

קטע 3 - 2.1.2018

17 שנים

חצי בלעדיך וחצי איתך

השנה זאת כבר עובדה מוגמרת. לא חודש לפה ולא חודש לשם. סופית בצורה מוחלטת הזמן שאני חי בלעדיך ארוך מהזמן שהיה איתך. שלא תטעה - זה לא שהזמן הוא נעלם או נשכח ממש לא. זוכר כל רגע איתך, כל טיול, כל לילה שהייתי ישן לידך בחדר ההוא במיטות נפתחות וכל בוקר שהיינו קמים למריבות על המחשב וחיובים על הסל בחצר האחורית בבית ההוא בכצנלסון. כמה זכרונות וכמה געגועים. נדמה לי לפעמים שאני משלם על כל זכרון בהתפרצות געגועים וכאב אז אני מעלים ומדחיק את זה. אני בעיקר מנסה להחביא את זה מהם, האחיינים הקטנים שלך שקרויים על שמך שגדלים על התמונות שלך בלי לדעת איזה פספוס היה דוד שלהם.

הצוואה שלך הייתה שלא אעצור שאמשיך בחיים וזה מה שאני עושה כל הזמן - ממשיך, זוכר ומזכיר אותך. אף אחד לא ישכח מה היית בשבילי וכמה אני מעוצב וחי בזכות מה שהקנת לי. ליאל ועדן יחיו ויגדלו על ברכי האהבה והחברות שהייתה ביננו והקשר שאי אפשר לנתק בשום צורה. הם יגדלו בבית שמח ואוהב ואת הגעגועים והכאב שלי אני ממשיך להחביא מהם כי את הצער הזה אני לא אתן לאף אחד לחוות. את ההחמצה החמוצה הזאת שיש לי תמיד בגרון בגעגועים אליך אני אמתיק בשבילם. אף פעם לא אמרתי לך תודה. תודה אמיתית על מי שאני בזכותך על מה שטוב בי כי בכל התכונות האלו שיש בי יש נגיעות ועיצוב שאתה ליטשת והטמעת. אחרי החושך מגיע האור ואני מחכה שוב לאור ולחום שבקע ממך. אני אוהב אותך אלעד ורק מתפלל שטוב לך ושקט שם למעלה.

קטע 4 - 30.4.2017

קחו לי אותם

את אלו שמגיעים ברגעים הכי לא צפויים
את אלו שצצים שוב באמצע היום ובליילה
גם כאלה שמגיעים לפתע בראיונות עבודה או בנסיעות אינסופיות ברכבת
או כאלה ששמורים למשחקי כדורגל מרגשים או לארוחות שישי
קחו אותם ותחזירו לי את השקט והשלווה
בנפש ובלב
תחזירו לי את ההורים שהיו לי לפני
את אמא שפחות נעלבת ואת אבא פחות כועס
קחו אותם ותחזירו אותם
כאן עכשיו ובמלוא הדרו
קחו את אלו שממאנים ללכת
מכאיבים ומרטיבים לי את הבגד
קחו את הארוורים שבהם ותשאירו רק את הקטנים המצחיקים
קחו את הגעגועים האלו, האינסופיים, הנצחיים והכל כך כואבים ותחזירו
לי אותם

קטע 5 - 10.5.2016

יום הגעגוע

כבר מזמן שיום הזכרון שינה את שמו בעיניי.
כבר מזמן שיום הזכרון לא צריך להזכיר לי את מה שהגעגוע עושה בעצמו
יום יום ולילה לילה.
פעם, לפני שאלעד עזב, אהבתי להתגעגע. געגוע בעיניי היה אז משהו
מתוק וטוב, תמים ונאיבי. לא עוד.

מזה 15 שנים שאני סובל מגעגועים אינסופיים ואין מנוחה ולו לרגע. מזה 15 שנים שאלעד עזב והותיר בי חלל שלא יתמלא לעולם. חלל שמתגעגע למגע ולכוח שהיה לו, לריח המיוחד שלו, ליופי שלו ובעיקר לקול שלו – הקול של אח שלי הגדול שתמיד ידע הכל ותמיד ידע לנווט בשבילי את הדרך ואת החיים. עוד מעט כבר מגיע הרגע שעוברות יותר שנים בלעדיך מאשר שנים שהיו לי איתך אבל כמו בכל שנה אתה תמיד תהיה אחי, לתמיד

קטע 6 - 4.9.2015

חמיצות ההחמצה

"כמה אחים אתם?" היא שאלה

חשבתי כמה שניות והחלטתי שהפעם אני אגיד תשובה מלאה. "2". "הוא גדול ממך? מה הוא עושה היום?" שיט. הפעם זה לא ייגמר טוב. ואז לשניה שהפכה לנצח הדמיון השתלט על המציאות. אלעד נשוי עם 3 ילדים. גר במושב בגוש שגב, מהנדס חשמל באיזו תעשיה ביטחונית. אשתו גננת והיא הבחורה הכי מקסימה שיש. אנחנו נפגשים כל סופ"ש והולכים גם למשחקים של חיפה ביחד. כן, גם הוא רוצה ששחר יעזוב אבל דווקא הוא אוהב את משומר. אין מה לעשות בכדורגל הוא לא מבין.

בשנה שעברה כשדנה הייתה בהריון עוד טסנו לחו"ל ביחד. היה מדהים הלוואי שהיינו מתראים יותר... הלוואי...

ואז נחתתי לחדר. איתי תתאפס על עצמך זה ראיון עבודה. מה הוא עושה... "בעיקר נח"... והצלחתי להחניק את הרעד בקול. כשיצאתי הרגשתי את גוש החמיצות מחליק בגרון. חמיצות ההחמצה

אח יקר שלי, לך לא מופיע היוםולדת בפייסבוק ולך לא כותבים על הוול מזל טוב אבל מגיע לך שתמשיך לנוח לך שם בנחת ולשמור על כולנו עם אותה שלוה, רוגע ואחריות שהייתה לך כאחי הגדול. לעולמים. אוהב אותך כל יום ומתגעגע, כל כך מתגעגע